

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЧЕТИРИДЕСЕТТЪ МОМЧЕТА
И ТЪХНАТА СЕСТРИЧКА

chitanka.info

Единъ баща имаше четиридесетъ синове и едно слѣпо момиченце. Въ кжщата бѣха наредени четиридесетъ и две легла. Всѣка сутринъ слѣпото девойче подреждаше леглата и подклаждаше единъ голѣмъ казанъ, въ който врѣше яденето на многолюдната дружина. Отъ зори до мракъ бащата се трудѣеше за своята челядь. Той орѣше една голѣма нива, която раждаше жито като дрѣнки. Срѣдъ нивата чупѣше бѣли клони младо ябълчево дрѣвце, а подъ дрѣвчето шумолѣше прохладно кладенче.

Бѣше есенъ. Пожълтѣха ябълковите листа. Зачервиха се първитѣ ябълки, които роди дрѣвчето. Старецътъ подгони конетѣ, бързо увърша житнитѣ снопи, пренесе зърното въ житницата съ единъ гоѣлемъ платникъ и впрегна четиридесетъ рала волове. Появи се бѣла пара надъ браздитѣ, които заредиха неговитѣ синове. Съ кринче въ ржка бащата крачеше по лѣхите и прѣскаше семената. Тѣ падаха върху черната земя, като златна градушка. За три дена цѣлата нива почернѣ. Обѣхтанъ отъ черния трудъ стариятъ се прибра въ кжщи и падна боленъ. Слѣпото момиче му свари горчиви корени, но тѣ не донесоха здраве на болната душа. Като усѣти, че краятъ приближава, бащата повика своитѣ синове и рече:

— Скжпи мои чеда, азъ отивамъ въ едно далечно мѣсто, откждето нѣма връщане. Минете покрай мене единъ следъ другъ да ви помилвамъ по главитѣ.

И когато всичкитѣ синове се простиха съ баща си, той се надигна:

— Помнете, — рече имъ, — че най-сладъкъ хлѣбъ ражда бащината нива. Орете я задружно и живѣйте като братя. Не се карайте помежду си. А сега кой отъ васъ ще ми донесе съ една стомничка вода отъ кладенчето срѣдъ нивата? На сетния си часъ искамъ да си намокря устнитѣ съ оная вода, която сж пили моитѣ дѣди.

Четиридесеттѣ братя грабнаха четиридесетъ стомни и търтиха къмъ нивата. Оставиха стомнитѣ подъ ябълката, откършиха по една тояга и започнаха да мѣрятъ нивата.

— Братя, защо я мѣрите? — попита най-малкото братче.

— Ще я дѣлиме! — извикаха въ хоръ тридесетъ и деветъ гърла.

Започнаха да я дѣлятъ и се скараха. Дигнаха тоягитѣ, нададоха грозни викове, строшиха стомнитѣ.

— Какво правятъ синоветѣ ми? — попита съ немощенъ гласъ старецътъ.

— Биятъ се за нивата, — отвърна слѣпото момиче.

— А водица донесоха ли ми?

— Не сж, татенце.

Тогава старецътъ тежко въздъхна, надигна се и тъй прокле синоветѣ си:

— Дано даде Господъ всички да се превърнете на къртове и цѣль животъ да ровите, защото сте лакоми за прѣстъ!

На зълъ часъ прокълна болниятъ синоветѣ си, и тѣ се превърнаха мигомъ на къртове. Разбѣгаха се по всичкитѣ краища на нивата, изровиха четиридесетъ къртичини и потънаха въ земята. Провалиха се на долния свѣтъ.

Слѣпото сираче, като изпроводи баща си на гробището — слѣзе къмъ нивата да дири братята си. Започна да вика. Четиридесетъ имена изреди, ала никой не се обади. Клетото момиче седна подъ ябълката и заплака. Тогава се смили надъ него едно студенче — малко гущерче, което пълпѣше по дъното на кладенчето. То изпълзѣ отъ водата и рече:

— Не плачи, момиченце. Твоитѣ братя сж живи.

— Защо не се обаждатъ, като сж живи? Кжде сж тѣ?

— На долната земя.

— Кой ти каза, че сж на долната земя?

— Водата. Тя извира отъ голѣми дълбочини.

— Какъ да ида при тѣхъ?

— Ще ти кажа. Подъ долния синоръ на нивата има единъ сухъ кладенецъ. Стъпи въ кофата и слѣзь долу. Не бой се, вжтре нѣма вода. На дъното ще намѣришъ една плоча. Като я дигнешъ — ще се открие голѣма каменна стълба, която води за долния свѣтъ. Върви по тая стълба, додето стигнешъ.

Слѣпото момиче се върна вжщи взе една кошница и отърси отъ ябълковото дърво всичкия плодъ. Преброи ябълкитѣ — тъкмо четиридесетъ. По една за всѣки братъ. Напълни кошницата. Намѣри сухия кладенецъ, стъпи въ кофата и слѣзе. Дигна плочата, пое надоле по стълбата. Двадесетъ недѣли слиза къмъ долния свѣтъ. Капна отъ умора и гладъ, ала не посегна къмъ ябълкитѣ, защото искаше за всички да има по една ябълка отъ бащиното дърво.

Въ понедѣлникъ на двадесетъ и първата неделя девойчето стъпи на долния свѣтъ и се спрѣ.

— Кого диришъ? — попита единъ гласъ на стара жена.

— Моитѣ четиридесетъ братя. Знаешъ ли кжде сж?

— Тука сж. Държа ги затворени въ една малка кжщица. По три пжти на день имъ давамъ да ядатъ солена прѣстъ и когато почнатъ да пицятъ отъ жажда, на всички наливамъ по една чашка вода. Тѣ хващатъ чашкитѣ съ преднитѣ крачета, но щомъ ги вдигнатъ къмъ устата си, дъната на чашкитѣ падатъ и водата се разлива. Никога не могатъ да утолятъ жаждата си. Не зная какъвъ грѣхъ изкупватъ!

— Заведи ме, бабичко, при тѣхъ! — помоли се слѣпото.

И когато влѣзе въ кжщичката, къртовете жално заскимтѣха.

— Разрешавате ли да имъ дамъ по една ябълка? — попита гостенчето.

— Дай имъ! — съгласи се бабичката.

Момичето тръгна съ кошницата и на всеки къртъ подаде по една румена ябълка. Къртоветѣ жадно загризаха сочнитѣ ябълки и щомъ преглътнаха първитѣ глѣтки — превърнаха се пакъ на хора. Слѣпото не ги видѣ, но чу гласоветѣ имъ и заплака отъ радостъ. Най-малкото братче изяде само половината ябълка. Другата половина даде на слѣпата си сестричка. Девойчето разхапа ябълката и щомъ глѣтна първата глѣтка — очитѣ му прогледаха.

Радостъта на братята нѣмаше край, а сестричката ги гледаше и не можеше да имъ се нагледа.

Навървиха се по стълбата. Тръгнаха къмъ горния свѣтъ. Най-напредъ вървѣше сестричката и ги водѣше. Вървѣха още двадесетъ недѣли. Въ понедѣлникъ на двадесетъ и първата недѣля излѣзоха отъ сухия кладенецъ и що да видятъ: бащината имъ нива се бѣше дигнала, вързала едри класове, пожълтѣла. Грабнаха братята четиридесетъ сърпове и я пожънаха задружно. Прибраха житото въ бащината си житница. Девойчето мѣси една пещъ хлѣбове отъ новото брашно и ги раздаде на сиромаситѣ — за душата на покойния си баща. Втората пещъ излапаха братята и заживѣха въ миръ и съгласие, както трѣбва да живѣятъ истинскитѣ братя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.